

Tóth Zoltánné

Magyar lélektan vagy hazatalálás

Amit a lélektani irodalom adott nekem

Mielőtt a Bölcsész Egyesület diákja lettem, már élt bennem a vágy a magyarság igazi múltjának felfedezésére.

Óvodásokkal, iskolásokkal foglalkozok a dráma világában. A játékokban gyakran világtárogok vagyunk, mert szeretik a gyerekek ezt a fajta kalandot. Jött az ötlet, hogy azért legyünk már magyarok! Ósmagyarokkal, ősi gyökereinkkel kezdem foglalkozni a táborokban. Ehhez rengeteg írást elolvastam, videókat néztem a rovásírástól a szakrális geometriáig, a régi meséktől a mondákig. Szükségem volt arra, hogy az általam megtalált anyagok közt jól eligazodjam, mert sokszor teljesen mást olvastam, mint amit valamikor megtanítottak nekünk. A Bölcsész Egyesület óráin iránymutatást kapok feltett és még sokszor ki sem gondolt kérdéseimre.

A hazavezető utat mutatják meg nekem a Magyar lélektani irodalom órák. Ahhoz fogható ez, mint ahogy a nevemmel azonosulni tudtam. Mikor óvodába kezdtem el dolgozni, mindenféle problémám volt azzal, hogyan is szólítsanak engem. Persze, Vali vagyok, no de Vali néni? Becéztetni magamat nevetségesnek (igaz a kollégák átsegítettek ezen), a Valériát meg túl távolságtartónak és hivatalosnak éreztem. 10 éve jártam Walesben, egy óvodát látogattunk. Ott mondták örömmel és szeretettel: „Valeri”. Ott több óvónőt is így hívtak. De hiszen ez, amit mindig kerestem. Ez én vagyok, ez az én nevem, nem véletlenül kaptam, s még hangzásában is szép és kedves! Most a lengyel barátaink hívnak így. Sokat gondolkodtam már rajta akkor is, hogy vannak-e közös szálaink a walesiekkel, mert mi magyarok olyan átéléssel és odaadással énekeltünk walesiül, mintha mindig is értettünk volna ezen a nyelven, pedig soha nem tanultuk, de akkor ott én úgy éreztem létezik egy közös ősnyelv, amin biztonsággal lehet teljes megértéssel kommunikálni, s akkor arra hangolódunk rá. Nagyon szerettek bennünket. Lehet a közös

gyökér a kelta ősökkel... Bennük is érezni azt az igazságérzetet, tisztaságot, szeretetet, amit a magyaroknál megélünk. És itt hallottam először élőszóban arról, hogy nem csak az én gondolatom, hogy volt valamikor közös ősnyelv. Igaz az Egyesület nevében is benne van, bölcsességet tanulok itt. Nekem ez nagyon fontos! Hálás vagyok érte. Nem hivalkodni akarok vele, hanem érteni és tudni, hogy továbbadhassam a gyerekeimnek, az unokáimnak, mindenkinek, hogy tudják kik vagyunk valójában, s gyógyuljon meg minden lelki sebe a nemzetünknek, ami abból adódhatott, hogy nem ismerték a gyökereinket. Olyan mélyen vannak, hogy talán mi magunk is azt gondoltuk, oda még a legerősebb gyökér sem tud utat törni.

Amikor arról tanulunk, milyen is a magyar lelkület, a magyar erkölcs, a magyarok Istenhite, önazonosságot érzek, magamra ismerem, érzem a gyökereinket, megízlelem édeskés, tápláló ízét az összetartozásnak, és ez mindenképp fölötte élmény. Nem véletlenül gondolkodunk, érzünk és cselekszünk magyar ember módjára! Átadjuk tudatlanul is egymásnak mi az értékrendünk, mik a normáink, milyen cselekedetek által érezzük azt, ez így van rendjén. Az órákon tanultak igazolják azokat az érzéseket, azokat a gondolkodásbeli lenyomatokat a lelkemben, amik könnyeket csaltak a szemembe, amikor először (csupán néhány éve „véletlenül” ráakadva) hallgattam Boldogasszony anyánk ősi magyar himnuszunkat, vagy amikor a szeretet vallásról, a közel 40 éves múltunkról hallok. Megértetik velem, miért volt 20 éve olyan kedves nekem az a kártyácska, amin az ált „Csak egyetlen vallás van: a szeretet vallása”.

Igen én magyar vagyok! A gyökereim világtárogok, ahogy én is bejárok a világot a képzelet szárnyán a Csiri-Biri Társulattal, a 6 évesek őszinte, tiszta szeretetre képes közösségével. Megtanítom nekik mindazt, amit magként megkapok itt, hogy széthihthessem a gyerekek termékeny talajára, hogyha felnőnek, már szárba szökjön a biztos hitük: Magyarok lenni jó!